

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Lukačejdy a přísedících Zdeňky Hrochové a Milana Brata v hlavním líčení konaném dne 29. prosince 2016 v Táboře

takto:

Obžalovaný

ml. [celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], student, trvale bytem [adresa] [ulice a číslo], adresa pro doručování [adresa obžalovaného],

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

zprošťuje

obžaloby Náměstkyně státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 10. 12. 2015 sp. zn. ZT 288/2015, jež jej vinila, že

dne 27. 8. 2015 v době od 00:48 hodin do 00:55 hodin v Táboře v [anonymizováno] ulici [anonymizováno] v [anonymizována tři slova] v podnapilém stavu na pánských toaletách vstoupil do kabinky, kde se v tu chvíli nacházela poškozená [celé jméno poškozené], [datum narození], zde poškozené rozeplul a stáhl kraťasy a spodní kalhotky do horní třetiny stehem, sedl si na mísu, poškozenou si posadil na klín a ačkoli se bránila, rukama ho odstrkovala a opakovaně slovně žádala, aby svého jednání zanechal, nejméně třikrát po sobě jí dvěma prsty vnikl do pochvy,

v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

neboť žalovaný skutek není tr. činem.

Odůvodnění:

Ke zjištění skutkového stavu provedl soud rozsáhlé dokazování, za stěžejní je nutno považovat výsledek obžalovaného a poškozené, do popředí dále vystupují výsledky svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a úřední záznam o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení]. Opominout nelze ani záznam z bezpečnostních kamer, z listinných důkazů do popředí vystupují protokol o ohledání místa činu s náčrtem a fotodokumentací, lékařská zpráva, znalecký posudek z odvětví biologie a genetika, fotografie z DVD záznamu, záznam z kamerového systému a záznam o dechové zkoušce. V neposlední řadě soud provedl také osobní výkazy obžalovaného, z nichž se poddává jeho osobní charakteristika. I přes výše naznačenou šíři dokazování, kterou soud doplnil v souladu se závazným právním názorem krajského soudu, však nelze uzavřít, že bylo prokázáno, že žalovaný skutek je trestným činem. Vázán právním názorem odvolacího soudu pak nalézací soud provedl i protokoly o výsledku obžalovaného a poškozené z přípravného řízení.

Obžalovaný spáchání trestného činu popřel. Skutkový děj pak popsal velice podrobně, když uvedl, že inkriminovaného dne se rozhodl se svými kamarády jít hrát bowling, tam si dal tři piva, ještě šli na večeři a pak do [anonymizováno]. I v [anonymizováno] vypil několik piv. Bavili se, povídali si, tancovali. Při odchodu domů si chtěl ještě zajít na záchod, tam potkal kamaráda [příjmení], pozdravili se a obžalovaný vešel do kabinky. Tam byla poškozená, kterou předtím nikde neviděl, a vykonávala potřebu. Oba byli opilí a povídali si. Padli si do oka a začali líbat, když viděl, že je vzrušená, tak jí sundal kraťasy a kalhotky. Sedl si na záchodovou mísu a opakovaně jí strčil dva prsty do pochvy. Když ruku vyndal, začala říkat, že má kluka a jak mu to mohla udělat, a rozbrečela se. Ve chvíli, kdy mu řekla, aby jí nic nedělal, přestal. Poškozená se oblékla a dveře do kabinky otevřel muž z ochranky klubu. Poškozená již zcela oblečená odešla ven. On se v klubu ještě asi půl hodiny bavil, než pro něj přišla ochranka, přijela policie, která ho odvezla na stanici, kam si pro něj přijeli rodiče. Během celé události mu poškozené přišla vzrušená a nijak mu nedala najevo, aby na ní nesahal. Nijak nekřičela o pomoc. Navíc na záchodcích se dá normálně mluvit, protože je tam hudba již tlumená a bylo tam i hodně jiných lidí, kteří by křik mohli slyšet.

V protikladu k výpovědi obžalovaného je výpověď poškozené, která skutkový děj popisuje odlišně. V klubu [anonymizováno] byla s přáteli, měli rezervovaný stůl, bavili se, popíjeli alkohol, když ona vypila pivo a dvě vodky s energetickým nápojem, již dříve vypila ještě jednu vodku. S obžalovaným se setkala na pánských záchodech, kam šla vykonat potřebu, neboť na dámských byla fronta. Na toaletu ji doprovázel kamarád, svědek [příjmení], byli domluveni, že na ni počká, avšak pravděpodobně ji neslyšel, proto odešel. Obžalovaného jí představil rovněž [příjmení], na záchodech si chvíli povídali, ona potom šla vykonat potřebu. Obžalovaný za ní vtrhnul, když se oblékala, ihned na ni začal sahat a po minutě nebo dvou ji začal svlékat. Nepamatuje si, zda se v kabině také líbali, ani jestli se spolu bavili. Hned od počátku mu dala najevo, že s tímto nesouhlasí, i když nedůrazně. Důrazně se proti jeho chování ohradila, až když ji začal osahávat, ale v tu chvíli neměla možnost odejít. Držel ji, když se bránila, a posadil si ji na klín. Poté jí strčil prsty do pochvy, ona mu řekla, že to nechce, ale on přesto pokračoval, a proto začala brečet a křičet. Poté přišel vyhazovač, snažil se dostat do kabinky, v čemž mu obžalovaný nejprve bránil, pak povolil dveře. Ona následně vyběhla z kabinky, byla již oblečená, oblékla se, když se muž z ochranky snažil dostat dovnitř, pak utekla. Venku vše řekla kamarádkám.

Jakkoli si je soud vědom, že pro projednávanou trestnou činnost je do určité míry typická důkazní nouze, když je pravidlem, že proti sobě často stojí pouze výpověď oběti a pachatele, nelze přijmout verzi předkládanou obžalobou, již jen z toho důvodu, že výpověď poškozené není zcela v souladu s provedenými důkazy.

Lze bez jakýchkoli pochybností uzavřít, že obžalovaný skutečně poškozené na pánských toaletách v klubu [anonymizováno], poté co jí stáhl kalhotky a kraťasy a posadil si ji na klín, nejméně třikrát vsunul dva prsty do pochvy. Tento závěr je podpořen jak výpovědí obžalovaného, tak výpovědí poškozené. Rozpornou a pro účely posouzení, zda došlo k trestnému činu, stěžejní skutečností je,

zda poškozená projevila proti jednání obžalovaného odpor, tedy zda si byl obžalovaný vědom, že jedná proti její vůli. Tento závěr z provedeného dokazování však učinit nelze.

Jakkoli je zřejmé, že pro poškozenou bylo uvedené jednání traumatizujícím zážitkem, který bezpochyby ovlivní její jednání i v budoucnu, nelze si nepovšimnout, že v její výpovědi se objevuje celá řada rozporných tvrzení, která nelze jednoduše vysvětlit s odkazem na trauma z nastalé situace a ovlivněním alkoholem. V protikladu pak stojí výpověď obžalovaného, která dle názoru soudu více odpovídá realitě. Soud nepřehlédl, že i ve výpovědi obžalovaného lze najít jisté rozpory, nicméně výpověď obžalovaného pokládá za věrohodnější, byť ne zcela odpovídající realitě. Jakkoli se soud plně ztotožňuje s tím, že pokud žena vysloví nesouhlas, je zcela nepřípustné, aby muž pokračoval v jakékoli sexuální aktivitě. Jednání obžalovaného tak lze hodnotit jako zcela nemorální a odsouzeníhodné, avšak z hlediska trestněprávního je nutné důsledně posoudit i otázku naplnění všech znaků skutkové podstaty, k čemuž soud v tomto případě nedospěl, když neshledal naplnění znaku zavinění a rovněž je sporné naplnění znaku násilí.

Z protokolu o ohledání místa činu s fotodokumentací a náčrtem a ve spojení se záznamem z bezpečnostních kamer a fotografiemi z DVD záznamu je možné učinit si jasnou představu o velikosti a uspořádání prostor pánského záchodku v klubu [anonymizováno]. I ze záznamu z bezpečnostních kamer, jakož i z fotografií z něj pořízených, je patrné, nejen upořádání prostor, ale také poměrně velký pohyb osob, kdy je nepochybné, že v době, kdy mělo k projednávanému skutku dojít do prostoru pánských záchodů, vešlo cca dvacet osob.

Jak již bylo naznačeno výše, soud nepochybuje, že dne 27. 8. 2015 krátce po půlnoci v klubu [anonymizováno] vstoupil obžalovaný v podnapilém stavu do kabinky na pánských toaletách. Zde se v tu chvíli nacházela poškozená, která sem šla, neboť na dámských záchodcích byla velká fronta. Toto koneckonců potvrzuje sama poškozená stejně jako svědek [jméno] [příjmení], s kterým na pánský záchod přišla. Svědek však popřel, že by se s poškozenou a obžalovaným společně nějak bavili, rovněž popřel, že by se s poškozenou domlouvali, že na ni počká. Neopominutelné je rovněž, že svědek uvedl, že na toaletách se nacházelo mnoho lidí, mimo jiné i obžalovaný.

Významným je svědectví pracovníků ostražky, jakkoli samotný skutkový děj neosvětlilo, nelze je přehlédnout, když ze svědectví pracovníků ostražky, resp. pořadatelské služby, jsou zřejmé určité skutečnosti, které svědčí ve prospěch poškozené, neboť je přinejmenším zřejmé, že někdo si přinejmenším povšiml nestandardního chování osob zavřených v kabině, tedy poškozené a obžalovaného. [příjmení] [příjmení] totiž uvedl, že byl svým kolegou informován, aby se šel podívat na pánské záchodky. Když tam přišel, byli tam lidé a jeden z nich mu řekl, že se něco děje v kabině. Šel k ní, bez odporu otevřel dveře a viděl, že uvnitř stojí obžalovaný a nějaká slečna. Stáli naproti sobě, slečna byla ubrečená, ale nic nedělali, byli oba oblečení. Ona hned odešla, on ji vzápětí následoval. Obdobně se vyjadřuje i svědek [jméno] [příjmení], který uvedl, že na místo přišel, až když obžalovaný a poškozená vycházeli z kabinky. On sám na pánské záchody šel, protože jej někdo, svědek si však nevybavuje kdo, upozornil, že na záchodech jsou dvě osoby v kabině a z kabinky se ozývají rány, které svědek popisuje jako „bouchání do dveří“.

Ostatní svědecké výpovědi pak nejsou z hlediska důkazní síly příliš validní, neboť všichni svědci vypovídají o skutečnostech, které se dozvěděli z doslechu od poškozené, jelikož se jednalo o skupinu jejích přátel, kteří s ní v klubu slavili narozeniny, případně o další osoby, které poškozenou znali. Ačkoli je na místě zdůraznit, že pouhý fakt, že mezi svědky a poškozenou byl přátelský vtaž, či že vypovídají o skutečnostech, které jim poškozená sdělila, nemohou znamenat bez dalšího nevěrohodnost jejich svědectví, nelze přehlédnout, že výpovědi svědků se v řadě případů omezují pouze na obecná konstatování bez větších podrobností.

Svědkyně [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] vypovídali v podstatě shodně, když uvedli, že poškozená k jejich stolu přiběhla po půlnoci a byla celá ubrečená, po chvíli se uklidnila a sdělila jim, že se jí na záchodě nějaký kluk pokusil znásilnit. Poškozenou vyvedli společně ven, kde bratr jedné z nich, svědek [příjmení], zavolał policii. Samotné jednání obžalovaného pak

podle popisu poškozené svědkyně [příjmení] charakterizuje jako, „že jí to dělal rukou“, svědkyně [jméno] [příjmení] uvádí, že, „se jí snažil ošukat (...), že se jí snažil vyprstít“. Všechny tři svědkyně pak uvedly, že poškozená byla v šoku, brečela. Svědkyně [příjmení] dodává, že obžalovaného, kterého z klubu vyvedla ostraha, poté co jej někdo z okolostojících našel na facebooku, poškozená poznala. Obdobně popisuje děj svědkyně [jméno] [příjmení], která rovněž uvedla, že poškozená přišla k jejich stolu po půlnoci, byla ubrečená a svěřila se jim, že se jí někdo pokusil znásilnit, měl jí strkat prsty do vagíny, poškozená se tomu bránila, ale stejně se mu to povedlo.

I svědek [příjmení] popisuje, že poškozená, jeho sestřenice, okolo jedné hodiny přiběhla k jejich stolu, byla ubrečená, vystrašená a zmatená a sdělila jim, že se jí někdo pokusil na záchodech znásilnit. Jako pachatele označila holohlavého muže, což však svědek přikládá tomu, že vlivem události byla zmatená a spletla si pachatele s provozním klubem.

Další svědci, kteří byli k věci vyslechnuti, [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], nikterak neosvětlují skutkový děj, o tom, co se stalo, ví pouze z doslechu, nadto často od, „někoho“. Ačkoli oba uvádějí, že poškozená měla být znásilněna, ničeho dalšího již nedodávají.

Významným je rovněž svědectví [jméno] [příjmení], nikoli proto, že by byla přítomna prvotní zpovědi poškozené po událostech na pánských toaletách, ale proto že se s obžalovaným setkala již dříve, tentokrát na dámských toaletách. Obžalovaný se i s ní zavřel v kabině, když poté, co vstoupila do kabinky, za ní zabouchl dveře, již v ní tedy byl, když tam vstupovala, svědkyně však rovněž uvedla, že jí obžalovaný nic neudělal, nesahal na ni, ani se nechoval násilnický, poté co jej několikrát požádala, aby dveře otevřel, tak skutečně učinil a pustil ji.

Na základě výše provedených důkazů tak soud uzavírá, že bez ohledu na skutečnost, že jednání obžalovaného lze označit za amorální, nelze dospět k závěru, že je trestným činem.

Je zřejmé, že poškozená události, které proběhly v kabině, chápe jako hluboké příkoří, je nepochybné, že je subjektivně skutečně vnímá jako znásilnění, nicméně a to přestože soud vnímá situaci poškozené, nelze uzavřít, že by objektivně posuzováno došlo ke spáchání žalovaného provinění.

Je nesporné, že obžalovaný a poškozená v kabině spolu skutečně byli, kdy si dle tvrzení obžalovaného krátce povídali, líbali se a následně jí tento stáhl kraťasy a kalhotky a zasunul jí dva prsty do pochvy. Poškozená naproti tomu uvádí, že obžalovaný do kabinky vtrhl, začal ji osahávat a po minutě, dvou jí stáhl oblečení a zasunul jí opakovaně prsty do pochvy. Sama poškozená si však průběhem události není jistá, neví, zda se s obžalovaným líbala, neví, co dělali onu minutu až dvě, než došlo k útoku obžalovaného. Není si jistá, jak a v jaké chvíli se ohradila proti jednání poškozeného, když v jednu chvíli uvádí, že to bylo okamžitě po jeho vstupu do kabinky, následně uvedla, že to bylo poté, co jí začal svlékat a na závěr již uvádí, že teprve poté, co jí zasunul prsty do pochvy. Opakovaně uvádí, že křičela a bránila se, ale není schopna uvést, co a kdy, není si rovněž jistá, zda mohla z kabinky odejít, jak jí obžalovaný měl bránit v odchodu, když uvádí, že jej odstrkovala, že ji držel, posadil si ji na klín. Právě výše naznačené rozpory svědecké výpovědi poškozené tuto znevěhodňují, za situace, kdy soud tato značně rozháraná vyjádření porovná se výpověďmi svědků, kteří popisují události tak, jak jim je zprostředkovala poškozená, nelze se ubránit závěru, že její vyjádření mají, co do závažnosti jednání obžalovaného určitou sestupnou tendenci, když je zřejmé, že jmenovaná koriguje svá vyjádření zejména v oblasti míry a intenzity projeveného nesouhlasu.

Samotný skutkový děj tak, jak jej popisuje poškozená, rovněž vzbuzuje řadu nejasností a logických rozporů. Již jen fakt, že poškozená akceptovala, aby do kabinky na toaletě k ní vešel zcela neznámý muž, aniž tato na to výrazněji zareagovala, je zcela nelogickým. Nadto soud nepřehlédl, že poškozená nepochybně měla, byť omezenou možnost z kabinky odejít, zejména když z výpovědi svědka [příjmení] vyplynulo, že obžalovaný dveře nedržel silou, neboť svědek je bez problémů otevřel. Ve světle těchto zjištění pak soud uzavírá, že by poškozená při výraznějším odporu musela

být schopná, zejména v době, kdy si obžalovaný posadil na klín dveře alespoň otevřít. V otázce poškozenou tvrzeného křiku je situace rozporná, když z kamerového záznamu, fotografií i výpovědí svědků je zřejmé, že na toaletě nebyl takový hluk, aby v případě, že by poškozená křičela, ji nikdo neslyšel a potud, zejména přihlédneme-li k lhostejné reakci okolí, tedy osob pohybujících se v prostoru toalety, tak jak se poddává z kamerového záznamu, na němž není patrné, že by osoby zde se pohybující zaznamenaly nějaký rozruch. Přičemž soud pochybuje, že by osoby, které se v prostoru toalet pohybovaly, byly natolik lhostejnými, že by nechaly poškozenou zcela bez pomoci, zejména za situace, kdy se dle hrubého odhadu zde pohybovalo cca dvacet osob. Na straně druhé však nelze odhlédnout od reakce pracovníků ostrahy, kteří nepochybně jednali na konkrétní podnět třetí osoby (snad dalšího pracovníka ostrahy či reklamního pracovníka) s tím, že se na pánských toaletách něco děje, oba nejprve mluví o křiku, svědek [příjmení] následně své závěry koriguje a mluví o bouchání, je tedy zřejmé, že nějaký rozruch na toaletách vznikl a že původcem byli nepochybně obžalovaný s poškozenou, když ochranka směřovala svůj zásah právě na kabinku, v níž se nacházeli.

Druhou okolností, kterou lze rovněž označit za stěženi, co se týče naplnění znaků skutkové podstaty žalovaného provinění, je projevení nesouhlasu ze strany poškozené. Jak již bylo uvedeno výše, z provedeného dokazování vyplývají určité pochybnosti, zda poškozená skutečně křičela, když ani ze svědectví ostrahy klubu nevyplývá, že křik poškozené byl skutečně to, co je přímělo na pánských toaletách zasáhnout. Je nepochybné, že k určitému neobvyklým událostem na záchodech dojít muselo, když, „někdo“ upozornil na potřebu zasáhnout. Nicméně ohledně křiku poškozené dospěl soud k závěru, že poškozená patrně nekřičela, resp. nelze prokázat, že skutečně křičela. Jak již uvedl výše, ze záznamu nevyplývá, že by události, které se odehrávaly v kabině, přilákaly pozornost osob, které se v období cca 8 minut, když poškozená a obžalovaný v kabině byli, vystřídali v prostoru toalet. Nadto ani jeden ze zasahujících pracovníků ostrahy nepotvrdil, že by obžalovaná křičela, toto připustil pouze jako možné, a to na přímý dotaz státní zástupkyně. Navíc oba členové ostrahy klubu výslovně uvedli, že poškozenou křičet neslyšeli, což rovněž zpochybňuje fakt, že se obžalovaného snažila odradit od sexuálního chování křikem, neboť je zcela nelogické, kdy poté co se fakticky, „blíží záchrana“ (navíc když poškozená uvedla, že obžalovaný držel dveře), přestane odporovat jednání obžalovaného, naopak zcela logickým chování by bylo stupňovat své úsilí o vymanění se obžalovanému, tedy v křiku pokračovat, či jej stupňovat. Nicméně je na místě také zdůraznit, že poškozená ani křičet nemusela, byl-li z jejího projevu nesouhlas patrný a bylo-li jej možno považovat za vážně míněný. Avšak ani v tomto nelze uzavřít, že by na základě provedeného dokazování bylo možno takový závěr učinit. Sama poškozená totiž není schopna uvést, kdy k projevu nesouhlasu s jednáním poškozeného mělo dojít, de facto uvádí tři časové okamžiky. Za prvé ihned poté, co obžalovaný vešel do kabinky. Takové chování poškozené by bylo zcela přirozeným, zejména za situace, kdy ji měl obžalovaný hned začít osahávat, neboť není zcela běžné, že někdo cizí, lhostejno zda muž či žena, vstoupí do kabinky k člověku, který zrovna vykonává potřebu, aniž by se tato osoba proti jednání vstupujícího jakkoliv ohradila. Avšak tento průběh skutkového děje zpochybňuje sama obžalovaná, když uvedla, že se s obžalovaným v kabině nacházela minutu až dvě, aniž by byla schopna popsat, co dělala. Takovému chování pak nelze vysvětlit ani šokem z flagrantního porušení soukromí v navýsost intimních chvílích, ani opilostí poškozené. Druhým okamžikem, kdy měla začít protestovat proti chování obžalovaného je v momentě, kdy ji měl začít svlékat, což opět rozporuje sama poškozená, když uvedla, že mu nesouhlas s jeho jednáním najevo, „asi nedala“. Třetím momentem je okamžik, kdy obžalovaný zasunul prsty do pochvy poškozené.

V tomto okamžiku považuje soud za nutné přistoupit k podrobnému hodnocení výpovědi obžalovaného, neboť ani tato není zcela bez rozporů, zejména při podrobném srovnání výpovědi obžalovaného z přípravného řízení a výpovědi učiněné v hlavním líčení. V prvé řadě soud upozorňuje na skutečnost, že obžalovaný jen stěží vešel do kabinky, aby vykonal potřebu, když to učinil bezprostředně předtím, než vešla poškozená. Naopak je zřejmé, že se v prostoru toalet

s poškozenou nepochybně chtěl setkat, motivace k setkání je pak rovněž nepochybná z pozdějších událostí. Ostatně na tomto místě je nutné zmínit i výpověď svědkyně [příjmení], která uvedla, že i s ní se obžalovaný pokusil navázat, „kontakt“ v prostorech tentokrátě dámských záchodků, nicméně po důrazné, byť opakované, výzvě ji pustil a odešel. Je tedy zřejmé, že ani obžalovaný není ve své výpovědi zcela konzistentní, zastírá své záměry a snaží své chování před soudem postavit do lepšího světla, neboť je zřejmé, že nechce být vnímán jako dotěrný muž, který se snaží získat pozornost dívek i až vtíravým chováním. Rozpory se ve výpovědi obžalovaného objevují i v případě, kdy a jakým způsobem mu dala poškozená najevo nesouhlas s jeho počínáním. V hlavním líčení uvedl, že poškozená vyslovila s jeho jednáním nesouhlas v okamžiku, kdy jí do pochvy zasunul prsty, uvedla, že, „ má kluka, že jí to mrzí (...) jak mu to mohla udělat a tak“. V přípravném řízení se však k této otázce vyjadřoval odlišně, když uvedl, že se, „ začala cukat“, když ji svlékal, resp. v době, kdy ji již prakticky svlékl, a teprve poté jí zasunul prsty do pochvy. Na straně druhé nelze odhlédnout od skutečnosti, že ačkoli z výpovědi obžalovaného z přípravného řízení zřetelně vyplynulo, že si je vědom nevhodnosti svého chování, avšak na druhé straně také je zřejmé, že se nedomníval, že poškozená své protesty myslí vážně, naopak domníval se, že se jí, „ to líbí“, což mimo jiné dovozoval také z jejího chování, líbání se po vstupu do kabinky, uvedl také že po vsunutí prstů do pochvy se nebránila, nic neříkala, když se však začala bránit, dala jasně najevo že, „ to nechce“, tak od svého jednání upustil. Jakkoli je tedy zřejmé, že ani výpověď obžalovaného nelze zcela bezvýhradně přijmout a jsou v ní určité rozpory, nelze odhlédnout od faktu, že i přes výše zmíněné působí věrohodněji než výpověď poškozené. Tento závěr vyvěrá nejen z projevu obžalovaného a poškozené, tak jak je měl soud možnost seznat v průběhu hlavního líčení, ale z dalších provedených důkazů. Nelze si totiž nevšimnout, že soud neseznal, že by jiné důkazy podporovaly tvrzení poškozené, že ji obžalovaný v kabince držel násilím, když dle lékařských zpráv nebylo na jejím těle nalezeno, s výjimkou modřin staršího data, žádných stop po zranění. Nepodařilo se ani prokázat, že by poškozená křičela, byť je nepochybné, že k určitému, „ rozruchu“ v kabince došlo, avšak do jaké míry se jednalo o snahu poškozené se bránit, není zcela zřejmé, zejména s ohledem na skutečnost, že ona sama se o tom, že by bouchala do dveří kabinky, nezmiňuje. Navíc z videozáznamu z bezpečnostních kamer se poddává ještě jedna skutečnost, kterou soud považuje za nezbytné zmínit a tou je čas, který uběhl od příchodu pracovníka ostrahey, pana [příjmení], a dobou, kdy z toalet odchází poškozená, ze záznamu vyplývá, že je jedná o čas cca 30 vteřin (0:55:31 až 0:55:56), a v této době měl obžalovaný bránit svědkovi vstoupit do kabinky, v průběhu čehož se poškozená oblékla, a následně poškozená vyběhla ven. Z popisu situace tak, jak je podáván poškozenou, ale měl být obžalovaný příchodem ostrahey klubu překvapen, tedy měl ji držet na svém klíně i přes její odpor, resp., „ měl si ji posadit na klín“, je tedy nepravděpodobné, že by bleskově zareagoval, pustil poškozenou, která se za dobu, kdy měl ostraze bránit ve vstupu, oblékla, když není zřejmé, jak se dostala z klína obžalovaného, který měl v té době držet dveře, a následně poté, co svědek [příjmení] vyrazil dveře, utekla. I v této době měla křičet, což ale rozporuje svědek i obžalovaný, svědek navíc zpochybnil, byť ne zcela s jistotou, že by dveře vyrazil. Jakkoli tedy obžalovaný sám sebe v pozdější výpovědi v hlavním líčení rovněž staví své chování do příznivějšího světla, některé momenty se snaží zastrít, je zřejmé, že s ohledem na rozpory, které panují ohledně dvou stěžejních bodů dokazování – tedy užití násilí a projeveného nesouhlasu poškozené, nelze dovést vinu obžalovaného, neboť soudu se nepodařilo prokázat, že obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Je zřejmé, že zločin znásilnění patří k zcela bez jakýchkoli pochybností k nejbrutálnějšímu zásahům do osobní sféry jednotlivce a lze jej zařadit mezi ta nejzavrženíhodnější trestně postižitelná jednání vůbec. Nicméně je si nutné zároveň uvědomit, že jednání pachatele této trestně činnosti má dvě složky prvou z nich je vykonání soulože nebo jiného srovnatelného jednání, což je nepochybně i digitální penetrace (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1305/2005), druhou složkou je násilné jednání vůči oběti, tedy překonání jejího odporu nebo zneužití její bezbrannosti. Obě tyto složky pak musí být zahrnuty zaviněním. Obecně lze totiž násilí definovat jako užití síly za účelem dosažení určitého záměru (Prof. Jelínek násilí definuje jako

použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli – k tomu srovnej Jelínek a kol., Trestní právo hmotné, 1. vydání, Praha: Leges, 2009, str. 542). V daném případě však nebylo prokázáno, že obžalovaný užil proti poškozené násilí, ale nelze ani jednoznačně určit, kdy poškozená vyslovila nesouhlas s jednáním obžalovaného, když ona sama není schopna určit okamžik, kdy k takovému jednání došlo. S ohledem na zásadu presumpce neviny a skutečnost, že průsečíkem výpovědí obou je až okamžik, kdy obžalovaný již zasunul prsty do pochvy poškozené a při pokusu to opakovat, se tato rozbrečela a on svého jednání zanechal, soud dospěl k závěru, že až k tomuto okamžiku lze spolehlivě dovodit, že poškozené řekla jasně, ne“. Tento závěr činí soud s jasným vědomím určitých rozporů ve výpovědi obžalovaného, který v přípravném řízení uvedl, že již dříve, když poškozenou svlékal, tato naznačila, že nechce, aby pokračoval, nicméně zároveň uvedl, že nevěděl, že to myslí vážně, navíc sama poškozená při hlavním líčení zpochybnila, že v tu chvíli byl její nesouhlas důrazný. Soud se tak přiklání k tomu, že odpor poškozené nemohl být z pohledu obžalovaného považován za vážně míněný, a to i z hlediska objektivního náhledu, nezaujatého třetího“ na popisované jednání, ostatně absenci užití násilí potvrzuje i absence fyziologických stop na těle poškozené. Nadto nelze přehlédnout, že ani v případě předchozího incidentu se svědkyní [příjmení] se nedomáhal sexuálního kontaktu násilím, když situace byla prakticky shodná, navíc i v projednávaném případě mohl být poznán, nikoli samotnou poškozenou, ale osobou, která ji doprovázela. S ohledem na výše uvedené pak nezbyvá, než konstatovat, že soud nemohl rozhodnout jinak, než obžalovaného zprostit obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 29. prosince 2016

JUDr. Pavol Lukačejda
soudce